

தமிழ் விடு தூதில் காணலாகும் மொழியின் சிறப்பும், இலக்கிய நயங்களும்

செ. ரவிசங்கர் அ. *

அ ஒப்பிலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை-625021, தமிழ்நாடு, இந்தியா

A Study of Language and Literary Styles in Tamil Vidu Thoothu

C. Ravisankar a, *

^a Comparative Literature, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai-625021, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
kailairavisankar@gmail.com

Received: 01-07-2022
Revised: 30-09-2022
Accepted: 08-10-2022
Published: 09-12-2022

ABSTRACT

Sitirilakkiyam literature originated in the period of Bhakti literature and flourished during the reign of the Nayaka kings. It was only in the 16th and 17th centuries AD that literature was mostly in manuscripts. Tamil Vidu Thoothu is a literary genre that is unique among the minor literary genres. In this literature, one of the two lovers send messengers of people or objects to the other hence, it is known as Thoothu. In this way, the "Tamil Vidu Thoothu" literature, which is considered to be ahead of its time, is about a girl who fell in love with God Somasundara of Madurai and sent Tamil as a messenger. The purpose of this article is to examine the merits of Tamil and the need to preserve the literary virtues of Tamil found in this literature.

Keywords: Thoothu, Ethukai, Monai, Muran, Iyyapu, Varunanai, Utti, Sitirilakkiyam, Nayaka kings

முன்னுரை

‘கேட்குந் போலவும் கிளக்குந் போலவும்’

பேசாதவற்றையும், கேட்காதவற்றையும் உணர்ந்து அனுப்புவது தூது. பாட்டியல் நூல்கள் குறிப்பிடும் 96 வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று (Subramanian, 2000). ‘காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி’ எனும் தொல்காப்பிய அடியின் மூலம் தோன்றிய இலக்கியமாகும். இது அகத்தூது, புறத்தூது என இரண்டு வகைப்படும். குறுந்தொகை, நற்றிணை போன்ற சங்க அக இலக்கியங்களிலும், பக்தி இலக்கியங்களிலும் தலைவியின் காதலை தலைவனுக்கு உணர்த்தப் பயன்பட்டப் பொருள்கள் அகத்தூது எனும் பிரிவில் அடங்கும். தமிழகத்தின் தலைசிறந்த கவிஞர் பெருமாட்டியான ஒளவையார், புறநானூற்றில் அதியமானுக்காக தொண்டை மன்னனிடம் தூதாகச் சென்றமை, மேலும் அனுமன், அங்கதன், கர்ணன், கண்ணன் போன்றோர் காப்பியங்களில் தூதாகச் சென்றமை புறத்தூது என்னும் பிரிவில் அடங்கும். திருக்குறளில் அகத்தூது, புறத்தூது இரண்டினையும் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார். மேலும்

“அன்பறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூது உரைப்பார்க்கு

இன்றியமையாத மூன்று”

என்று தூது உரைப்பவனின் பண்புநலன்களையும் வள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளது (Parimelalhagar, 2019). நோக்கத்தக்கதாகும். தூது இலக்கியம் என்பது தன் கருத்தை மற்றொருவருக்குத் தெரிவிக்க தன் சார்பாக உயர்திணைப் பொருள்களையோ, அஃறிணைப் பொருள்களையோ தூதாகக் கொண்டு பாடப்படுவதாகும்.

“இயம்புகின்ற காலத்து எகினம், மயில் கிள்ளை பயில்பெறு மேகம் புவை
பாங்கி நயந்த குயில் பேதை நெஞ்சம், தென்றல், பிரமரம்
ஈரைந்துமே தூதுரைத்து வாங்கும் தொடை”

போன்றவையே தூதுரைப்பதற்கு ஏற்றனவாக பிரபந்த திரட்டு குறிப்பிடுகின்றது (Periyasaamy, 2015). ‘தமிழ் விடு தூது’ 268 கண்ணிகளைக் கொண்டு, தமிழின் சிறப்பு, தூதின் நோக்கம், சோமசுந்தரரின் பெருமை, தூது செல்லும் முறைமைகளையும், சிவன், பிரம்மன், திருமால் போன்ற கடவுள்களையும் பாடும் முகமாகவும், திருவள்ளுவர் கூற்று, நாயன்மார்கள், சங்கப்புலவர்கள், காப்பியக்குறிப்புகள், இலக்கணக் குறிப்புகளையும் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ள முறைமை ஆசிரியனின் பன்மொழிப்புலமைக்குச் சான்றாகத் திகழ்கிறது. இதில் காணப்பெறும் தமிழின் சிறப்புகளையும், ஆசிரியன் கையாண்டுள்ள இலக்கிய நயங்களையும், ஆராயும் வகையினதாக இக்கட்டுரை அமையப்பெற்றுள்ளது.

தமிழ் மொழியின் சிறப்பு

மொழிகளில் பழம்பெருமை வாய்ந்தமொழி தமிழ். எனவே தான் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் தமிழரின் குடிநிலையைப் பற்றிக் கூறுமிடத்தில் ஐயனாரிதனார்,

“பொய்யகல நாளும் புகழ்விளைத்தால் என்வியப்பாம்
வையகம் போர்த்த வயங்கொலிநீர் - கையகலக்
கற்றோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு
முற்றோன்றி மூத்த குடி”

என்று பாடல் புனைந்துள்ளார். உலகில் தேன்றிய மூத்த குடியான தமிழின் மாண்பினையும், அதன் சிறப்பினையும் எடுத்துரைக்கும் வகையில் பாக்கள் இயற்றியுள்ளமையை காணமுடிகிறது (Subash Chandra Bose, 2015).

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”
“தித்திக்கும் தெளமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான
முத்திக் கனியேன் முத்தமிழே”

என்னும் வரிகளில் பெருமைமிக்க மொழியான தமிழின் துணைகொண்டு இருப்பதே வாழ்வின் பெரும் பாக்கியம் என்றும் அதை விடுத்து தேவர்களால் கிடைக்கப்பெறும் அமிர்தமாயினும் எனக்கு வேண்டாம் என்றாரைப்பதிலிருந்து ஆசிரியனின் ஆழ்ந்த புலமையும், சுவைக்க சுவைக்க இனிக்கின்ற கனியை விட மேலான நல்வாழ்வினை நமக்களிப்பது முத்தமிழ் மொழியே என்று மொழியை கனிக்கு ஒப்பாகக் கூறியுள்ளது தமிழின் மேன்மையையும், தமிழ் மீது ஆசிரியன் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பற்றினையும் நாம் தெரிய வாய்ப்பாகிறது. மேலும் அதன் சிறப்பம்சத்தினை வெளிப்படுத்த நான்கு பாக்களை வயல்வெளியாகவும், பாவினங்களை வயலின் மடையாகவும், தமிழின் வனப்புகளைக் காளையாகவும் கொண்டு மனம்,புத்தி, அகங்காரம் முதலானவற்றை ஏராகப் பூட்டி, வைதருப்பம், கௌடம், பாஞ்சாலம், மரகதம் ஆகிய கவிதை நெறிகளை நல்ல விதைகளாக விதைத்து,அங்கு வருகின்ற களைகளைக் களைபவர்களாக வில்லிபுத்தூரார், ஒட்டக்கூத்தர், அதிவீரராம பாண்டியன்

போன்ற பெருங்கவிகள் செயல்படுவதாகவும், அவர்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய அளப்பரிய பணியினைக் கூறி அதன் மாண்பினை புகழ்ந்துள்ள விதம் போற்றுதலுக்குரியதாகும் (Periyasaamy, 2015).

மேலும் தமிழ் மொழி வளர்ந்த விதத்தினை உரைக்கும் போது, வெண்பா முதலாக மருட்பா ஈறாக அமையப் பெற்ற ஐந்து குலங்களாக வந்தாய் எனவும், அறம் பொருள் இன்பம் எனும் முப்பாலும் ஊட்ட வளர்ந்தாய் எனவும், பிள்ளைத் தமிழ் நூலுக்குரியப் பத்துப் பருவங்களாகத் தமிழ் முகிழ்த்ததணையும் சொல் அணிகள் தமிழின் அங்கங்கள் எனவும், வேதங்கள், ஆகமங்கள் ஆகியன உன் புரோகிதர்கள், சாத்திரங்கள் ஆகிய சமய நூல்கள் உன் நாட்டைப் பாதுகாக்கும் படைத்தலைவர்கள் என்று தமிழ் மொழியின் யாப்பிலக்கணச் சிறப்பினைத் தலைவியின் வழி நின்று எடுத்துரைக்கின்றார்.

தொன்மம்

“தொன்மம் தானே சொல்லுங்காலை

உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே”

தொன்மம் குறித்து தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார் (Subramanian, 2010). தொன்மம் என்பதனை Myth என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவர். பழங்கால இதிகாசங்களிலும், புராணங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள பாத்திரங்களைப் பாக்களில் எழுதி அவைகளின் செயற்பாடுகளை எடுத்துச் சொல்லி அவற்றின் மூலம் சொல்ல வந்த கருத்தினைக் கூறுவது தொன்மம். இலக்கிய ஆசிரியனின் கருத்து வெளியீட்டிற்குத் தொன்மங்கள் சரியான கருவியாக அமைந்து விடுவதனை அறியமுடிகிறது. தமிழின் சிறப்புரைக்கும் முகமாக எழுதப்பெற்ற, தமிழ் விடு தூதில் ‘ஓரேடு கையில் எடுத்த கணபதி’ என்னும் வரியில் சிவகாமப்பொருளினை உம்மையம்மைக்குக் எம்பெருமான் கூற அதைக் முனைப்போடு கேட்காத அன்னைக்கு சாபமளித்த வேளையில், முழுமுதற்கடவுளான கணபதி சினம் கொண்டவராக ஆகமச் சுவடியை கடலில் வீச எடுத்ததாகக் கூறப்படும் நிழ்வினும், ‘பாடல் அறிவித்த படைவேளும்’ என்னும் வரிகளில் முருகப்பெருமான் உப்புரிக்குடிக்கிழார் மகன் ஊமையாகிய உருத்திரசன்மனாக வந்து, இறையனார் களவியலுரையை மெய்யால் சுட்டியுள்ள தன்மையில் முருகப்பெருமானின் சிறப்புக்களையும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், முதலையுண்ட பிள்ளையை உயிர்ப்பித்து வரச்செய்த நிகழ்வில் சிவபெருமானின் அருளினையும், பிரம்மனும், திருமாலும் காண இயலாத எம்பெருமானின் அழகிய திருவடியை நாவுக்கரசர் தனது தலையில் தூடிக்கொண்டதனைக் குறிப்பிடும் போதிலும் ஆசிரியன் தொன்மப் புராண நிகழ்வுகளை நினைவு கூறும் வகையில் எழுதியுள்ளமையிலிருந்து தொன்மக் கருத்துக்களை அறிய முடிகிறது. இதே போல் பல இடங்களில் புராணக் கருத்துக்களை பதிவு செய்திருக்கிறார் எனினும் கட்டுரைச் சுருக்கம் காரணமாக தொன்மக் குறிப்புகள் காணப்பட்டுள்ள பாடல் எண்களை மட்டும் இங்கு குறிப்பிட விழைகிறேன். 5,8,14,59,67,68, 79,93,100,102,103, 105,107,108,110,114, 115,117,119,120,121 ஆகிய பாடல் அடிகளில் அநேக இடங்களில் தொன்மங்களை மீக்கொணரும் வகையில் பாடல் அமைத்துள்ள விதம் அவரது பரந்துபட்ட நூல்புலமையை எடுத்துரைக்கின்றது.

எதுகை - மோனை

இலக்கியப் பாக்களில் எதுகை மோனைகள் தேவையான இடங்களில் மட்டுமே படைக்கப்படுகின்றன. படைப்பாளன் தான் சொல்ல வந்த கருத்தை அழுத்திக் கூறுவதற்கு இவ்வகை உத்திகள் பயன்படுகின்றன. தமிழ் விடு தூதில் ஆசிரியர் எதுகை மோனை உத்தியை தனது செய்யுளில் அழகுற அமைத்துள்ளார்.

“வெப்புநோய் தீர்த்தாய்அவ் வேந்தனுக்குஎன் வெவ்விரக

வெப்பு நோய் தீர்க்க விரும்பாயோ”

மாய்ந்தாலும் மாமுதலை வாய்ப்பிள்ளை யைப்படைத்தாய்

மாய்ந்தாலும் பின்படைக்க வல்லையே”

“அம்மைக் கில்லாதார் அம்மை மாஇருந்தார்

அம்மையென்று முன்னுரைத்த அம்மையாய்த்”

இப்பாடலடிகளில் முதல் எழுத்துக்கள் வெ, மா, அ என்னும் வகையில் அமைந்துள்ளன (Periyasaamy, 2015). அடிதோறும் முதல் எழுத்து ஒன்றிவருவது மோனை ஆகும். அந்த இலக்கண உத்தியை இங்கு கையாண்டுள்ளார். பாடல் எண் - 166,211,247,263 மேலே குறிப்பிட்டது போன்ற மோனைத் தொடையைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் சில இடங்களில் மட்டும் அமைத்துப் பாவினைத் தொடுத்துள்ளார்.

அடிதோறும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வருவதனை எதுகைத் தொடை என்பர்.

“சீர்கொண்ட கூடல் சிவராச தானிபுரந்து

ஏர்கொண்ட சங்கத்து இருந்தோரும்

ஒல்காப் பெருந்தமிழ் மூன்று ஓதியருள் மாமுனியும்

தொல்காப்பியம் மொழிந்த தொல்முனியும்

துறவாதே சேர்ந்து சுகாநந்தம் நல்க

மறவாதே தூது சொல்லி வா”

இப்பாடலடியில் ர், ல், ற எழுத்துக்கள் இரண்டு வரிகளிலும் ஒன்றி வரும் படியாக எதுகையை அமைத்துக் காட்டியுள்ளார் (Periyasaamy, 2015). இவ்வாறு செய்யுளின் பல இடங்களில் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுக்கும் எதுகைத் தொடையை அமைத்து பாவிற்கு அழகு சேர்த்துள்ள விதம் ஆசிரியனது எழுத்தாளுமையை பறைசாற்றுகிறது.

முரண்

முன்னுக்குப் பின் மாறுபடுவது போன்று உண்மையைப் பாடலுக்குள் புகுத்தி கருத்தினை விளக்க முற்படுவது முரண் உத்தியாகும். அதாவது முன்னுக்குப் பின் முரணான செய்திகளைத் தருவதாகும். அவ்வகையில் இவ்வுத்தியை ஆசிரியர் அநேக இடங்களில் பயன்படுத்தி பாவிற்கு அழகு சேர்த்துள்ளார். அவைகளில் சில

“பாலைநிலம் நெய்தலாப் பண்ணினாய் இன்றுமதைச்

சோலைநிலம் ஆக்குவைநான் சொல்லுவதென்

கற்பார் பொருள்காணார் காசபணம் காணில் உனை

விற்பார் அவர்பால் நீ மேவாதே

நல்லார்கண் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே

கல்லார்கண் பட்ட திருக்கண்டாயோ”

இப்பாடலடிகளில் பாலை- சோலை, கற்பார்- விற்பார், நல்லார் - கல்லார் எனும் நிலைகளில் சொல் முரணைக் கொண்டு படைத்துள்ள விதம் சிறப்பிற்குரியதாகும் (Periyasaamy, 2015).

இயைபு

ஒரு பாடலின், செய்யுளின் சீர்களிலோ, அடிகளிலோ, அடியிறுதியில் ஒரெழுத்தோ பல எழுத்துக்களோ ஒன்றிவரத் தொடுப்பது இயைபுத் தொடையாகும். சான்றாக

“ஒல்காப் பெருந்தமிழ் மூன்று ஓதியருள் மாமுனியும்

தொல்காப்பியம் மொழிந்த தொல்முனியும்
ஒருகுலத்தும் வாராது உயிர்க்கு உயிராய் நின்றாய்
வருகுலம் ஓர் ஐந்தாயும் வந்தாய்”

என்னும் பாடல்களில் மாமுனியும் - தொல்முனியும் என்னும் முதலிரண்டு அடிகளில் இறுதி சொல் ஒன்றி வந்துள்ளது. இறுதியிரண்டு அடியில் நின்றாய் - வந்தாய் என்னும் சொற்களில் ய் என்னும் இறுதி எழுத்து ஒன்றி வந்துள்ளமையை காணமுடிகிறது. இவ்வாறாக செய்யுளின் பல இடங்களில் இறுதி எழுத்து, சொல் ஒன்றி வருமாறு இயைபுத் தொடையை அமைத்துப் பாடல் இயற்றியுள்ளமை ஆராயத்தாகும் (Periyasaamy, 2015).

வருணனை

வருணனை என்பது தான் கூறப்புகுந்த செய்திகளைக் கேட்டார் உணரும்படியும், சில ரசனை உணர்வுகளை ஊட்டிக் கலைச்சிறப்பு உண்டாகும் படியும் கூறுவதாகும், “வருணனை என்பது பந்தலிட்ட மேடை” என்பார் (Subbaiyah, 2007). வருணனை என்பது படைப்பாளர்களின் கலை நுட்பத்தைக் காட்டுவது ஆகும். புலன்களால் உணர்ந்தவற்றை சொற்களால் உணர்த்துவதே வருணனை எனப்படும். தமிழ் விடு தூதில் ஆசிரியர் நாடு, நகரினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது வருணனையைக் கையாண்டுள்ளமையை தெரிய முடிகிறது. சொக்கநாதரிடம் தமிழைத் தூது விடுக்கும் போது மதுரை நகருக்குள் நுழையும் போது பெருமைமிக்க வையை நதியினைப் பற்றிக் கூறும் முறையில், அகழி அமைப்பினையும், கோவிலின் தள அமைப்பினைக் எடுத்துரைக்கும் நிலையிலும் வருணனையை எடுத்தாள்கிறார், மேலும் நான்கு பெரும் மேகக் கூட்டங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கூடியிருப்பதனைப் போன்ற தோற்றத்தை உடையது என்னவனின் மண்டபம் என்று வர்ணிப்பதனை

“கோமேவு கோபுரமும் கூடலின்மேல் முன்னொருநாள்

மாமேகம் சேர்ந்தது போல் மண்டபமும்”

என்னும் வரிகளின் வழி அறியமுடிகிறது (Periyasaamy, 2015). அதே போல் கோயில் கருவறையின் தோற்றத்தினைக் குறிப்பிடும் போது நெருங்கிய விண்மீண் கூட்டங்கள் விளக்குகள் தோன்ற நெருங்கி நிற்பதனைப் போன்றிருப்பதாகவும், சோமசுந்தரர் சோழனாகவும், பாண்டியனாகவும் ஆட்சி புரிந்ததைப் பறைசாற்றும் வகையில், தங்க விளக்கும், முத்துவிளக்கும் எரிவதனைக் குறிப்பிடும் போது,

“வெங்கதிர்உண்டு உன்குலத்து வெண்மதியுண்டு என்னல்போல்

தங்கவா ரத்தீபம் தாமசையத்”

என்னும் வரிகளில் உவமித்துச் செல்வது நயம்மிக்கதாகும் (Periyasaamy, 2015).

தமிழைப் பேண வேண்டியதன் அவசியம்

தமிழ் மீது பற்றுடையவர்கள் பொதுவாகத் தமிழ்மொழியின் தரம் தாழ்ந்துவிடக் கூடாது, தலைநிமிர்ந்து நிற்கவேண்டும். நலினப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதில் மொழியுணர்வு மிக்கவர்கள் மிகுந்த அக்கறையுடையவர்கள் என்பதை அவர்களின் படைப்புகள் எடுத்துரைக்கின்றன. அந்த வகையில் தமிழ் விடு தூதின் ஆசிரியர் தமிழ் மொழியைப் பேண வேண்டியதன் தேவையை எடுத்துரைப்பதனைக் காணமுடிகிறது. தமிழினைத் தூதாக அனுப்பும் தலைவி தவிர்க்க வேண்டியதாகச் சில இடங்களைக் குறிக்கிறாள். பெருமை பேசி, நூலின் பொருள் உணராமலும், பணத்திற்காக கல்வியை விற்போர் முன் சேராதே அது தமிழுக்கு இழுக்கு என்கிறாள். கற்றோரை இகழ்பவர் முன் செல்லாதே என்பதனை

“எள்ளிடுவார் சொல்பொருள் கேட்டு இன்புறார் நாய்போலச்

சள்ளிடுவார் தம்மருகே சாராதே”

உன்னருமை அறிந்து உன்னைத் துதிக்காதவரை விரும்பாதே என்றுரைப்பதிலிருந்து பிறந்து சிறந்த சில மொழிகளில் சிறந்தே பிறந்த நம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியினை எள்ளி நகையாடும் சலபரிடமிருந்து காக்க வேண்டியது தமிழனாகிய நம் ஒவ்வொருவரின் தலையாய கடமை, கல்வியே என்றும் அழியாத செல்வம் என்பதை 186,187,188,189,190,191 எனப் பாடல்களில் எடுத்துரைப்பதிலிருந்து மொழியின் முக்கியத்துவத்தினையும், மொழியினைப் பேணி காக்க வேண்டியதன் அவசியத்தினையும் உணர்த்தும் விதம் போற்றுதலுக்குரியதாகும் (Periyasaamy, 2015).

முடிவுரை

காலத்தால் தொன்மையானதாகக் கருதப்பெறும் தமிழ் விடு தூதில் ஆசிரியர், தமிழ் மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக, தமிழின் சிறப்பினை பல நிலைகளில் நின்று எடுத்துக்கூறியுள்ள விதம் சிறப்பிற்குரியதாகும். சோமசுந்தரரின் மீது காதல் வயப்பட்ட பெண், தமிழைத் தூது விடுக்கும் இடங்களில் மொழியினைச் சுவைபட உரைக்க எதுகை மோனை, இயைபு, முரண் போன்ற பல்வகை நயங்களையும் கையாண்டு இலக்கியத்திற்கு அழகு சேர்க்கும் வண்ணம் செயல்பட்டுள்ள விதம் அவரது மொழிப்புலமைக்குச் சான்று பகர்கிறது. மேலும் இலக்கியத்தில் புராணங்களைப் பல பாடல்களில் மீட்டுருவாக்கம் செய்துள்ளது ஆசிரியரின் பரந்துப்பட்ட நூல் புலமையையும் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறாக ஆசிரியனின் இந்தப் பன்முக நோக்கு வாசகனின் மனதினை கவர்ந்திழுக்கும் வகையினதாகவும், இலக்கியத்தின் ஆழ்ந்த பொருளை உணரும் வகையினதாகவும், பல்வேறு ஆய்வுத்தளத்திற்கு அடித்தளமாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

References

- Parimelalhagar, (2019) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India
- Periyasaamy, (2015) Tamil vidu thuthu, New Century Book House, Chennai, India.
- Subash Chandra Bose, S. (2016) Puramporul Venpamalai, Eyal Pathippagam, Chennai, India.
- Subbaiyah, Aranga., (2007) Ilakiya Thiranaivu Isangal, Kolgaikal, Paavai Veeliyeedu, Chennai, India.
- Subramanian, S.V. (2000) Tholkaapiyam Thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License